

[Korsgaard.]

har været det i nogle Maaneder, og skønt jeg maa gaa ud fra, at Landboerne af Hensyn hertil har indstillet deres Forbrug, saa godt de har kunnet, viser alligevel Forbrugsafgifterne for Marts Maaned 1931 en Stigning sammenlignet med den tilsvarende Maaned i Fjor, naturligvis under passende Hensyntagen til, at vi ikke mere har nogen Restaurationsskat; men at dette Hensyn skal tages, turde dog være temmelig givet.

Jeg maa ogsaa sige, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard paa dette Punkt ikke var helt nem at faa rigtig fat i. Han stillede Tingene op saaledes, at man i høj Grad maatte regne med, at disse Forbrugsafgifter vilde gaa ned, men sagde paa et lidt senere Tidspunkt, at de havde en forbavsende Evne til at holde. Det sidste er rigtigt. Hvor Folk faar Penge fra til at købe deres Cigaretter og købe deres Bajer, og hvad det nu kan være, maa den vide, der kan vide det; men de faar det tilsyneladende under alle Livets Forhold. Derfor er Forbrugsskatter i Virkeligheden nogle vidunderlige Skatter. Det burde enhver kunne se, det burde ikke mindst en socialdemokratisk Minister kunne se, men naar man har sin Fortid og sin Religion imod sig, er det vel ikke saa let at faa Øje paa Sandheden. Men det er netop Skatter af den Art, der synes at kunne modstaa Alverdens Modstand. De bringer de Penge, de skal, og de paagældende, de kommer fra, mærker det ikke. Hvorfor skulde man saa ikke gaa videre ad den Vej, hvis det skulde vise sig, at man fik Brug for det? Jeg vil ikke i Øjeblikket opfordre til nye Skatter i Almindelighed, men der kunde dog vist findes en eller anden Forbrugsartikel, der kunde bære nogle Millioner, jeg skal ikke sige, hvilken Artikel jeg tænker paa.

Men, som sagt, netop fordi Forbrugsskatterne bærer sig saa vældig godt, kan jeg ikke se rettere end, at Finansbudgettet for 1931—32 efter menneskelig Beregning er baseret paa et nøgternt Grundlag. Jeg vil i øvrigt gerne gøre mig til Talsmand for at udtrykke Anerkendelse af, at den højtærede Finansminister paa Trods af formentlig forbenede Regler i Finansministeriet har turdet skønne personlig om, at Forbrugsafgifterne dog burde nedsættes med disse 5—7 Mill. Kr., som der i Løbet af Finanslovens Behandling er stillet Ændringsforslag om, og hvorom Forslag er vedtaget.

I det hele maa jeg udtale, at jeg er ingen Beundrer af, at den, der sidder som Leder af et Finansstyre, skal lade Tiden gaa hen over sit Hoved og efter gamle forbenede

Regler finde ud af, at saadan og saadan maa det efter tidligere Tiders Praksis gaa, og saa sætter vi det Tal. Her, forekommer det mig netop, har Finansministeren sin Opgave. Det er ikke ham, der kan skabe Indtægter, det er maaske til en vis Grad ham, der forhindrer Udgifterne, men dog sikkert i meget begrænset Maal; men med den rigtige Mand er det ham, der maaske kan føle Tiden paa Pulsen tilstrækkeligt til at give os en Finanslov, der nogenlunde viser os de Tal, som Livet senere giver. Der ligger efter mine Begreber den Opgave, der maatte være den skønneste for en Finansminister at løse. Og saa skulde han ikke saa meget tænke og tro paa, om det var ham, der skaffede den forøgede eller forringede Balance. Jeg er nu nogenlunde sikker paa, at naar det gaar galt, vil enhver Finansminister overmaade nemt finde ud af, at det var ikke hans Skyld, men det var Tiderne. Jeg synes, det kunde være lige saa rart, at han, naar det gik godt, kunde finde ud af, at det ikke er hans Skyld, men ogsaa Tiderne.

En enkelt Bemærkning af Finansministeren vil jeg gerne opholde mig et Øjeblik ved, og for den vil jeg ikke rose den højtærede Finansminister. Det var Bemærkningen om, at man i Landstinget til noget unyttigt yderligere havde givet en Million ud — det var altsaa til Militærvæsenet — og som Følge deraf havde forringet Balancen med denne Million. Jeg gad egentlig vide, om det er en Finansministers Opgave at skønne over, om vedtagne Love er nyttige eller ej. Det synes jeg, han som den finansielle Leder skulde lade være med at blande sig i. Vil hans Ministerium have visse Love ændret, maa de gøre Forsøg paa at faa det, og naar de faar det, maa de mene, det er godt; men saa længe de ikke har faaet det, har en Finansminister kun at rette sig efter Loven. Det skulde den højtærede Minister skrive sig bag Øret.

Jeg erindrer ogsaa, at den højtærede Finansminister ved Finanslovens Fremlæggelse railede stærkt over, at man ved Søværnet lærte at danse. Nu er det jo muligt, at den højtærede Finansminister ikke trænger til Lærdom paa dette Omraade — skønt egentlig kunde jeg tænke mig, at han maaske netop kunde trænge til det —, men Dans er jo ikke at foragte, vel, højtærede Undervisningsminister? Naar man har haft den Glæde at se den højtærede Undervisningsminister danse, vil man dog være klar over, at her er Følelse for Dans. Naa, Følelse er eet, men bag det at danse, bag det at kunne bevæge sig ligger mere end akkurat det at kunne tage de rigtige